

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττομενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παραγόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριωτικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἐνάργισμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΚΗ ΠΡΟΠΑΡΕΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσιος δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τριμήνιος δρ. 12.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλόπου Γρ. Α. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀσιατικῶν ἐσθλίνια 10. Ἀμερικῆς δολ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικά 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδημοτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριεῖτου ἀριθ. 38, κατὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β' — Τόμος 30ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 17 Νοεμβρίου 1923

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 49

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ἀπὸ MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΒ'. (Συνέχεια)

Τὰ μάτια τοῦ Ἀλβέρτου Ἰσλάζ σπινθηροβολοῦσαν καθὼς τάκουγε ἐλ' αὐτά. Ἐτίθει τὸ χεῖρι σιωπηλὰ στὴν κυρία Ἐριώ κι' αὐτὴ τοῦ τῶσφιζε μὲ πολλὴ θερμότητα.

— Πότε μπορῶ νὰ ξανάρθω, κυρία;
— Σήμερα εἶνε Δευτέρα... Θέλετε τὴν Τετάρτη;
— Εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία.

Ἐποκλήθηκε, εὐχαρίστησε καὶ πάλι, ἀνέβηκε στ' ἄλογό του καὶ χάθηκε μέσα στὶς καταπράσινες δενδροστοιχίες τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης.

Τὴν ἐρχόμενη Τετάρτη, λίγο ἠωρίτερ' ἀπὸ τὴν ὀρισμένην ὥρα, ὁ πρίγκηψ ἔφτανε στὸ Ὠτέιγ, ἄφηνε τ' ἄλογό του σ' ἓναν ὑπηρέτη καὶ παρουσιαζόταν στὴν κυρία Ἐριώ.

Τὸν δέχτηκε μὲ χαμόγελο, ποὺ προμηνοῦσε εὐχαρίστες εἰδήσεις.

— Μὲ χαρὰ μου θὰ σὰς πῶ, κύριε, ὅτι ἡ κυρία ντὲ Φιρστάτ θεωρεῖ μεγάλη τῆς τιμὴ τὴν πρότασή σας. Δὲν ἔχει ἀμφιβολία γιὰ τὴ συγκατάθεση τῆς ἀνεψιάς τῆς καὶ περιμένει τὸ διάθεμα τοῦ σεπτοῦ πατέρα σας, τοῦ βασιλέα τῆς Βαλκανίας...

— Αὐτὸ δὲ θ' ἀργήσει, γάστε βεβαία.

Καὶ σιγώτερα, ρώτησε:

— Ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα ἐπέτυχε μ' ἐδκόλια τὴν συγκατάθεση τῆς ἀνεψιάς τῆς;

Τὸν καθυσόχασε μ' ἓνα νεῦμα κι' ὕστερα τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα, ἀν τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ σὰς ζητήσω μιὰ χάρη.

— Ἀπὸ μένα; Μὲ μεγάλῃ μου χαρὰ...

Τότε ἡ κυρία Ἐριώ σηκώθηκε, ἀνοίξε μιὰ κοσμηματοθήκη καὶ παρουσίασε στὸ νέον ἓνα δαχτυλίδι, ὅπου ἐλαμπ' ἓνα μεγάλο ζαφείρι.

— Αὐτὸ εἶναι πολύτιμο κειμή-

λιο, τοῦ εἶπε... Μιὰ μικροῦλα παθαμένη τὸ ἄφησε σ' ἐκείνη ποὺ τὴ βοήθησε μὲ τὴ στοργή τῆς νὰ περάσῃ τὸ φοβερὸ γεφύρι ποὺ φέρνει ἀπ' τὴ ζωὴ στὸν ἄλλον κόσμον. Ἦρθε ἡμέρα ποὺ ἡ Ζίνα ντὲ Φιρστάτ βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τὸ χωριστῇ... Ἡ καρδιά μου ἐπόνεσε καὶ ξαναγόρασα τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ καὶ τὸ φύλαγα γιὰ νὰ τὸ δώσω μιὰ μέρα στὴ Ζίνα. Δὲν ξέρει πὼς τὸ κόσμημ' αὐτὸ βρίσκεται στὰ χεῖρια μου. Θὰ τῆς τὸ δώσετε σεῖς ἀπὸ μέρους μου, ὅταν θὰ γίνῃ μνηστὴ σας. Ἡ ἀνάμνηση αὐτὴ θὰ κάνει καὶ τοὺς δύο σας εὐτυχιμένους. Εἶδε τόσα δάκρυα ὡς τώρα. Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ βλέπῃ στὸ ἐξῆς, καρὰ μόνο χαμόγελα!...

Ὁ πρίγκηψ ἔπῃρε τὸ δαχτυλίδι, σὰν κάτι ἱερὸ, καὶ μὲ πολλὴ προσοχή, μ' εὐλάβεια, ἔβαλε τὸ μυρωδάτο κουτάκι σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ τσέπη, κοντὰ στὴν καρδιά του.

— Ἄν ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία μου, φιθύρισε, δὲ θὰ χύσει πιά οὐτ' ἓνα δάκρυ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΓ'

Πρὸς τὴν πατρίδα:

Ἡ Ζίνα ντὲ Φιρστάτ, μνηστὴ τοῦ πρίγκηπος Ἀλβέρτου ντ' Ἰσλάζ, ἔκανε τίς τελευταῖες προετοιμασίες στὴ βίλλα τοῦ Ὠτέιγ. Θάφηνε τὸ Παρίσι, δίχως ἄλλο γιὰ πάντα. Δυστάταν ποὺ θάφηνε τὴν κυρία Ἐριώ, ποὺ θάφηνε τὴν Ὑδώννη Δεγκράν, κι' ὅμως ἡ καρδιά τῆς πλημμύριζε ἀπὸ μιὰν ἀμετρητὴν χαρὰ.

Δὲν ἦταν μόνο ποὺ θὰ γύριζε στὴν ἀγαπημένη τῆς πατρίδα: ἀλλὰ θὰ γύριζε σὰν ἐνδοξὴ βασίλισσα, πλάι στὴν πιδ εὐγενικὴ καὶ μεγαλόκαρδη ὑπαρξὴ ποῦχε συναντήσῃ στὴ ζωὴ τῆς.

Ἡ ἀναχώρηση εἶχε ὀρισθῇ γιὰ τὴν ἐπομένη καὶ διέθεσε τὸ ἀπόγευμά τῆς γιὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ τ' ἀγαπημένα τῆς πρόσωπα.

Πρῶτα-πρῶτα ἤρθαν νὰ τὴν ἀποχαιρετήσουν οἱ μικρὲς μαθητριάδες ποὺ τίς φιλοξενοῦσε κάθε Πέμπτη ἀπόγευμα. Ὅλες σχεδὸν εἶχανε δάκρυα στὰ μάτια...

Μαζὶ τοὺς ἤρθαν καὶ οἱ μητέρες.

— Παιὶς ἄλλος θὰ βρεθῇ, ἔλεγαν, νὰ κἀνγ τόσο καλὸ στὰ παιδιὰ μας;

Τότε ἡ κυρία Ἐριώ καὶ ἡ Ὑδώννη Δεγκράν ὑποσχέθησαν ὅτι, γι' ἀνάμνηση τῆς μικρῆς βασίλισσας, θὰ ἐξακολουθοῦσαν τίς συναθροίσεις κάθε Πέμπτη ἀπόγευμα.

Ἐὐστερα ἡ κυρία ντὲ Φιρστάτ μοίρασε στὶς πτωχῆς ρούχα κι' ἄλλα πράγματα, ποὺ ἔχεινες τὰ δέχτηκαν ἐκθαμβες καὶ δὲν εἶχαν λόγια νὰ εὐχαριστήσουν.

* Ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, ζητιανευαζόντων...
(Σελ. 386, στ. γ')

* * *
Ὅταν οἱ πτωχῆς γειτόνισσες

έφυγαν, γεμίζοντας εύχες τή Ζίνα, ή κυρία Έριώ και ή Έβόννη έμειναν μόνες μαζί της. Τis άποχαιρέτησε με τό θερμότερο τρόπο.

— Στην καθεμιά σας, τούς ειπε, χρωστώ κι' ένα μεγάλο μέρος άπ' την εύτυχία μου.

Οί δυο φίλες έχουναν θερμά δάκρυα. Δέν μπορούσαν νά συνειθίσουν στην ιδέα πως θα χωριζόνταν για πάντα άπ' τό τόσο αξιολόγητο εκείνο κορίτσι.

Η Ζίνα τις παρηγόρησε όσο μπορούσε. — Σύ, ειπε στην Έβόννη, θέλω νάσαι ή πρώτη που θα δεχθής τή φιλοξενία του παλατιού της Βαλκανίας. Θέλω νάρθης νά καθήσης πολόν καιρό...

— Σεις, αγαπητή μου κυρία, ειπε ύστερα στην κυρία Έριώ, που σταθήκατε ή πιό αξιοσέβαστη δασκάλισσα κι' ή πιό αξιογάπητη φιλενάδα, σεις θέλω νάστε πάντα μαζί μου. Σκέφθηκα και βρήκα τόν τρόπο: Σέ λίγον καιρό, στη Βαλκανία θα ίδρυθῆ γαλλική ακαδημία. Δέχεστε ν' αναλάβετε τή διεύθυνσή της;... Θάνα καλύτερα έτσι, παρά νά εξακολουθήτε νά δέχεστε μαθήτρίες, κακές πολυ συχνά, σαν τή Ζίνα ντε Φιρστάτ που σας μίλησε τόσο άσχημα κάποια φορά!

— Ω, Ζίνα μου... ψιθύρισε ή διευθύντρια. Δέν μπόρεσε νά πῆ περισσότερα. Πῆρε και φίλησε με πάθος τό χέρι της Ζίνας, τό χέρι αυτό που στο έξής άπ' αυτό θα κρέμεται ή τύχη ενός λαού...

Τήν άλλη μέρα, μιá μέρα ήλιόλουστη, θεία και άνηψιά ξεκίνησαν για τήν πολυπόθητη πατρίδα. Θάκαναν άλλη μιá φορά, αντίστροφα όμως τώρα, τό ταξίδι που σε τόσο θλιβερές περιστάσεις έκαμαν πριν από λίγα χρόνια...

Τώρα, όλα γελοῦσαν στη Ζίνα: κανένα συννεφάκι δέ φαινόταν στον καθρό, τό γαλάζιον ουρανó της ζωής της... Κοίταξε τή θεία της: μιá μελαγχολική σκέψη έσκίαζε τό μέτωπό της.

— Θα συλλογίζεται, σκέφθηκε ή Ζίνα, τόν αλχημόνητο θείο μου, που έπεσε στο πεδίο της τιμής... Καλή μου θεία! Πόση άγάπη, πόσες φροντίδες χρειάζονται για νά σε κάμω νά μη λυπάσαι, τώρα που οι θλιβερές άναμνήσεις θα ξυπνήσουν στο χῶμα της πατρίδας μας...

Και μέσα στον όρζοντα της ζωής της έβλεπε νά υψώνονται επιβλητικά νέα καθήκοντα και νέες υποχρεώσεις.

Βυθισμένη στις σκέψεις της, πλησίασε τό παράθυρο του τραίνου και κοίταξε τό τοπίο που έφευγε και χανόταν μέσα σ' ένα ζαλιστικό στρόβιλο. Τό τραίνο κυλούσε όλοταχώς προς τή χώρα των όνείρων της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΑ'

Ζήτω ή Βασιλίσσα!

Η Βαλκανία πανηγυρίζει. Η χώρα του πρίγκηπος Ροδόλφου κι' ή πριγκήπισσα Ζίνα ντε Φιρστάτ, μνηστή του πρίγκηπος Άλβέρτου, φθάνουν αύριο στον γενέθλιον τόπο, όπου θα γίνουν οι γάμοι.

Από μέρες τώρα έχουν άρχισεί οι ετοιμασίες. Όλη ή πόλις στολίζεται με λουλούδια, με μυρτιές, με θριαμβευτικές άψίδες. Σ' όλα τά μέρη διακρίνεται ή όνομα της Ζίνας, γραμμένο με γράμματα χρυσά ή με λουλούδιες άλυσσίδες. Από παράθυρο σε

«Υποκλιθῆτε, ευχαριστήσε...» (Σελ. 385, στ. α')

παράθυρο κρέμονται γκιρλάντες, επιγραφές, κι' όλα φαίνονται σά σκηνές παραμυθιών.

Οί δυστυχίες που πέρασε ή Ζίνα και τό θάρρος της στις πιό δύσκολες περιστάσεις είναι γνωστά σ' όλους κι' έχει γίνει πιá θρυλική ήρωίδα. Τόνομά της είναι σ' όλα τά στόματα, ή μορφή της σ' όλες τις καρδιές. Πριν άκόμη φανή στο Βασίλειό της, ή Ζίνα έχει κατακτήσει όλους τούς δηηκόους της.

Κι' ό ήλιος φαίνεται πως συμμετέχει κι' αυτός στον πανηγυρισμό, μ' ένα φως πολυ λαμπρό, πολυ γλυκό.

Ξαφνικά, μιá άπέραντη βοή σηκώνεται και μεταδίδεται σ' όλους τούς δρόμους:

— Η βασίλισσα! Νάτη ή βασίλισσα Ζίνα!

Κατέθηκε άπ' τό τραίνο που τήν έφερε άπ' τή Γαλλία. Μιá άμάξα τήν περιμένει, με τέσσερα άλογα, που τά φάλαρά τους είναι κάτασπρα. Πάνω στην άμάξ' αυτή υψώνεται ένας θόλος από λουλούδια, που στην κορυφή του είν' ένα στέμμα, όπου είν' ένωμένα τά οικόσημα των ντε Φιρστάτ και των ντ' Ισαλά.

Η Ζίνα, με πρόσωπο άκτινοβόλο, ανεβαίνει στην άμάξα. Η θεία της κάθεται πλάι της. Αντίκρυ της της

χαμογελούν ή Μίλλυ ντε Ρεβάλ κι' ή Κάρολα ντε Λουί, οι μελλοντικές δεσποινίδες της τιμής. Πλάι στην άμάξα φαίνεται ό πρίγκηψ Άλβέρτος, πάνω σ' ένα όραιο σέβλτο άλογάκι.

Η κομπή ξεκινά. Μιá άπέραντη ζητωκραυγή πλημμυρά τούς σημαϊστολισμένους δρόμους. Άντρες, γυναίκες, παιδιά, ζητωκραυγάζουν μ' ένα στόμα. Άπ' όλα τά παράθυρα πέφτει βροχή από ροδοπέταλα και στο τέλος ή άμάξα κυλά άθόρυβα σ' ένα μαλακό στρώμα από λουλούδια. Και τ' άρώματα πλέον στον άέρα, τόν γεμίζουν με τά βάλουμά τους και περιβάλλουν σά μ' ένα νέφος εύτυχίας τή μικρήν άρραδωνιασμένην.

Ξαφνικά έν' άπαισιό πλάσμα, ένας ζητιάνος με πρόσωπο παραμορφωμένο άπ' τήν άρρώστεια, όρμαξ και γονατίζει κοντά στην άμάξα φωνάζοντας:

— Έλεος! Έλεος!..

Η Ζίνα τόν αναγνωρίζει: είν' ένας κουρελιάρης που κάποτε άλλοτε τόν είχε διώξει άσπλαχνα, όταν της ζητούσε έλεημοσύνη.

Είναι πιό γέρος, πιό άθλιος, κάτασπρος τώρα πιά—όπάρχει όμως ακόμα...

Η Ζίνα τού δίνει μιá βασιλική έλεημοσύνη και τού χαμογελά με συμπάθεια. Κι' έτσι χάνεται μιá τύψη που ξύπνησε μέσα της ξαφνικά.

(Έπεται τό τέλος)

ΤΟ ΒΕΚΛΗΜΑ ΚΑΙ Η ΤΙΜΩΡΙΑ !..

Είχα ένα γατάκι, μιá φορά, τόλουζα σά χάδια, σά φιλία, τ' άποκομίζα στην άγκαλιά, κι' ήταν ή πιό άθώα μου χαρά. Κάθε νύχτα, κάθε άνεμοζάλη, με βρομένη ούρα, και τρία όρθή, στο κρεβάτι μου έπερε νάρθη, ν' άποκοιμηθῆ, στο προσκεφάλι!

Μά ξυπνώ, ένα βάρυτο κραι, κι' ήταν σαν νά ξύπνησα από βόθος νοιώθω νά μου τριζῆ μες στο στήθος κάποινα σκοτεινή, βροχή βοή. Τ' ήταν; τό γατάκι! Τόξα κάνει νακομαθημένο, θαρρετό: ό,τι γόρευε, τού τόδινα κι' αυτό, μά ποτέ δέν είδα νά τού φάνη.

Α, τό άνάξιο! Ούς' οίχτος δέ χωρεί στην πλεονεξία που δέ χορταίνει... Τώρα, ιδέστε το: δειλιάζει, περιμένει, ως νά σβήση ή λάμπα καστρεϊ, στο κρεβάτι μου κλεφτά-κλεφτά, νάνέβη και σά πόδια μου νά συμμαζωχῆ. Κουλουριάζεται κρυφά κι' όδθανοιχτή ή ματιά του μου μιλεί και με λατρεύει.

Είν' ή θέση σου έτσι κάτω! Όσοι φορές κάνεις ψυχικό κ' έλεημοσύνη, έρεεις πως θα βρῆς ευγνωμοσύνη, κι' όχι προδοσίες και συμφορές: Όχι φίλο, άφέντη σεβαστό ήθελες, γιατί εισ' εύτυχισμένο τό παραμικρό νά σοῦχουν χαρισμένο και νά λές και πάλι «ευχαριστώ!»

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΠΑΠΑΣ!

Τά παιδικά μου χρόνια τά πέρασα σε μιá μεγάλη έπαρχιακή πόλη που τήν έκοβε στα δυο ένα μεγάλο κι' όρμητικό ποτάμι. Εκεί γεύθηκα πολυ νωρίς τήν ήδονή των ταξιδιών και της ζωής των ναυτικών. Υπάρχει πρό πάντων μιá γωνιά της προκουμάς, κοντά σε μιá γεφυρούλα, που ποτέ δε μπορώ νά τή θυμηθῶ δίχως δυνατή λαχτάρα. Ξαναβλέπω πάντα τήν επιγραφή πουταν καρφωμένη πάνω σ' ένα καρτόνι:

«Μπαρμπα — Κορνέτος
Νομιστάςται βάρκας με τήν ώρα»

Τή μικρή σκαλίτσα που βυθιζόταν στα νερά, μαύρη και γλυστερή από τήν ύγρασία, και τά θαλάσσια χόρτα και τέλος τό στολισκό άπ' τις μικρές βαρκούλες που λικνιζόνταν καμαρωτές, φρεσκοβαμμένες με ζωηρά χρώματα, με τά όραιο όνόματα στην πρύμη: «Χρυσάλλης», «Χελιδών».

Υστερα, άνάμεσα στα φρεσκοβαμμένα κουπιά που ήταν άπλωμένα και στέγνωσαν στον ήλιο λαμποκοπώντας, ό μπαρμπα—Κορνέτος πηγαινοερχόταν με τήν μογιά και τά μεγάλα πινέλα του στο χέρι. Α, ό γέρος αυτός, με τή μορφή πουχε τόσες ρυτίδες όσες κι' ή επιφάνεια του ποταμού όταν φυσούσε νοτιάς, ό γέρος αυτός ήταν ό κακός δαίμων της παιδικής μου ηλικίας, ό πειρασμός μου, τό άμάρτημά μου, ή τύψη μου.

Πόσα σφάλματα δέν είχα κάμει εξ αίτίας του! Πόσες φορές δέν τόξα σκάσει άπ' τό σχολείο, πόσες φορές δέν είχα πουλήσει τά βιβλία μου! Κι' ό ίδιος μπορούσα νά πουληθῶ για μιá βαρκάδα!

Τά τετράδιά μου πεταμένα στο βάθος της βάρκας, τά μανίκια άνασκουμπωμένα, τό καπέλλο άναρριγμένο πίσω, τά μαλλιά μου άνέμιζαν στην αύρα του ποταμού κι' εγώ τραβούσα μ' όλα μου τά δυνατά κουπί, σουφρώνοντας τά φρύδια, για νά πάρω τό ύφος γέρου θαλασσόλυκου. Έπλεα πάντα στη μέση του ποταμού, σε ίση άπόσταση κι' άπ' τις δυο όχθες, για νά μη φαίνωμαι μόνο άπ' τή μιá. Τι θρίαμβος ν' ανακατώνομαι μέσα σ' εκείνο τό πανδαϊμόνιο πουχαναν τά πλεούμενα κάθε είδους: βάρκες, μασίνες, κατκία, βενζινόπλοια, σαν σμηγνος από μεγάλα έρπετα που δανακώς πλησιάζουν τόνα τάλλο και ποτέ δέν άγγιζούν, γλυστρώντας με τέχνη ποτε από δώ, ποτε από καί.

Υπήρχαν και μεγάλα πλοία, που όταν ξεκινούσαν έφερναν άναστατώση στις βαρκούλες. Έτσι, ξαφνικά, έβλεπα νά με σκεπάζη ό ήσκιος ενός μεγάλου βαποριού.

— Στην μπάντα, πιτσιρίκοι μου φώναζε μιá χοντρή φωνή άπ' τό κατάστρωμα.

Εγώ έδρωνα, άγωνιζόμουν, μέσα στην άτέλειωτη αυτή κίνηση. Και πολλές φορές τό ρεύμα ήταν πολυ δυνατό κοντά στα τόξα της γέφυρας. Πολλές φορές βρισκόμουν, χωρίς νά τό θέλω, σε κάμια άπ' τις περιφρημες εκείνες τρύπες, που τό νερό στροβιλίζεται και καταπίνει κάθε τι που θα βρεθῆ μπρός του, και που οι ναυτικοί τις λέν «ρουφήχρες». Δέν ήταν κι' εύκολο νά τά βγάλουν πέρα χέρια παιδιοθ' δώδεκα χρόνων, χωρίς κανένα βοήθό.

Πολλές φορές ήμουν τυχερός και συναντούσα τήν «άλυσίδα». Άλυσίδα λέγαμε τή μακρεια σειρά από βάρκες και μαοῦνες που τις ρυμουλκούσε ένα μικρό βαποράκι, με σφυρίχτρα που έσχιζε τ' αυτιά σαν κραυγή πληγωμένου ζώου. Τότε πιανόμουν στην άκρη—άκρη αυτής της άλυσίδας κι' ή βάρκα μου, με τά κουπιά άκίνητα σαν άφουκα φτερά, έτρεχε σχιζοντας σιωπηλά τά νερά, ένθ' άπ' τις δυο μεριές έφευγαν γοργά, σπίτια, δρόμοι, άμάξια...

Μπρός μου, μακριά, άκουγα τόν ήλικα που λαχάνιαζε και χτυπούσε τά νερά, ένα σκυλι γαύγιζε πάνω σε κάποια μαούνα κι' όλ' αυτά μ' έκαναν νά φαντάζωμαι πως ταξιδεύω στο πέλαγος, σε ξένες χώρες, σαν άληθινός ναυτικός.

Μά οι συναντήσεις αυτές ήταν πολυ σπάνιες. Τις περισσότερες φορές άναγκάζόμουν νά τραβῶ κουπί και νά ιδρωκοπῶ όρες δόλοκληρές στον ήλιο, στη ζέστη, στους χίλιους θορόδους του ποταμού. Υστερ' από πολλούς κόπους, κατόρθωνα νά βγῶ άπ' τήν πόλη και έπλεα πιá άνάμεσα σε μπαξέδες, σ' εργοστάσια, σε καλαμιές. Εκεί, άποκαμωμένος πιá, τραβούσα τή βάρκα μου στην όχθη, και εξαπλώνόμουν στη χλόη νά συνέλθω. Τις περισσότερες φορές μάτωνε ή μύτη μου. Κι' όμως οι περιπέτειες αυτές με γοήτευαν.

Μά τό πιό φοβερό άπ' όλα ήταν ή έπιστροφή. Του κάκου έβαζα τά δυνατά μου νά τραβῶ γρήγορα κουπί. Πάντα έφθανα άργά, άφου τά παιδικά είχαν σκαλάσει από πολλή ώρα. Η όψη της ήμέρας που συνόταν, τά πρώτα φανάρια που άναδαν στους δρόμους, μέσα στην όμίχλη, όλ' αυτά μεγάλωνα τήν άγωνία μου και τις τύψεις μου.

Έβλεπα τούς ανθρώπους που γύριζαν σιγά κι' άμέριμνα στο σπίτι τους και τούς ζήλευα. Κι' έτρεχα με τό κεφάλι βαρῶ άπ' τόν κόπο και τόν ήλιο, με τ' αυτιά γεμάτα νερό, που τ' άκουγα σά νά άεροκοπούσαν πεταλούδες, και

κοκκινίζοντας από τώρα για τό φέμμα που θάλεγα.

Γιατί χρειαζόταν ένα φέμμα, κάθε φορά που, γυρίζοντας στο σπίτι, άκουγα στην πόρτα τό άυστηρό:

— Που γύριζες τέτοια ώρα;

Αυτή ή έρώτηση ήταν ή τρομερότερη έρώτηση που με τάραζε στην παιδική μου ήλικία. Όφειλα ν' άπαντήσω εκεί-δά, στο κατώφλι, χωρίς περιστροφές, χωρίς σκέψεις. Έπρεπε νάχω έτοιμη μιá ιστορία, κάτι εκπληκτικό, σπουδαίο, έκανό νά κάμη νά ξεχαστῆ τ' άμάρτημά μου.

Τότε έπεστράτευα όλη μου τή φαντασία. Τό κατώφλι μου κατέβαζε έπαναστάσεις, ταραχές, δυστυχήματα.

Γρεμιστήριε ή μεσιανή γέφυρα, ειπα κάποτε, και δυο άμάξες καταράκωλησαν στο ποτάμι.

Άλλοτε εξιστόρησα πως τάχα πυρκαϊά είχε ανάψει σ' όλη τή δυτική συνοικία της πόλεως κι' όλος ό κόσμος είχε άναστατωθῆ.

Ένα βράδυ, γύρισα πολυ άργά. Η μητέρα μου με περιμένε άνησυχη στην πόρτα, μη ξέροντας τί νά βάλῆ με τό νοῦ της.

— Τι ώρα είν' αυτή; μου φώναζε μόλις με είδε.

Η έρώτηση με βρήκε έντελώς άπροετοίμαστο. Δέν είχα ετοιμάσει τίποτα, τίποτα δέν είχα σκεφθῆ. Είχα έρθει πολυ βιαστικά... Ξαφνικά μου κατέβηκε μιá τρελλή ιδέα. Ηξέρα πόσο θρησκόληπτη ήταν ή μητέρα μου και της άπάντησα γρήγορα, με μιá προσοποιητή συγκίνηση:

— Αχ, μητέρα... Που νάξερεις!..

— Τι νά ξέρω; Τι τρέχει πάλι;

— Πέθανε ό Πάπας!

— Ό Πάπας; Πάπας!

— Ναι, ό Πάπας!

Η καλή μου μητέρα χλώμιασε και στηρίχτηκε στον τοίχο νά μη πέση. Εγώ έτρεξα γρήγορα στο δωμάτιό μου λιγάκι τρομαγμένος άπ' τήν καταπληκτική έπιτυχία μου κι' άπ' τό εξαιρετικά μεγάλο φέμμα μου.

Όστόσο είχα τό θάρρος νά τά βγάλω πέρα. Θυμάμαι ότι τό βράδυ εκείνο ήταν θλιβερό κ' ήσυχο. Ο πατέρας άμιλητος, ή μητέρα καταλυπημένη... Μίλοσαν σιγά στο τραπέζι. Εγώ χαμήλωσα τά μάτια. Άλλά τό άμάρτημά μου, ή άργοπορία μου είχε λησμονηθῆ μέσα στη γενική θλίψη και κανείς δέν τό συλλογιζόταν πιá.

Η όμίλια εξακολουθούσε. Καθένας διηγόταν κάτι για τήν άρετή και τή χριστιανικότητα του άγαθού εκείνου Πάπα, που είχα άναγγείλει τό θάνατό του. Ο πατέρας φαντάστηκε τή μεγαλοπρεπή κηδεία του κι' ή θεία-Ρόζα διηγήθηκε τή σκηνή μεταξῶ του Ναπολέοντος και του παλιού εκείνου Πάπα

Πλου του Ζ', που τον θυμόταν όταν είχε περάσει απ' τα μέρη μας, μέσα σε μια ταχυδρομική άμικρα, συνοδευόμενος από απόσπασμα της φρουράς.

Εγώ τ' άκουγα έλα με στεναγμούς έδω-έκει, έκανα έρωτήσεις, έδειχνα ένδιαφέρον για την ιστορία των Παπών.

— Άδριο, συλλογιζόμουν, όταν μάθουν ότι ο Πάπας δεν πέθανε αλλά ζή, θα εύχαριστηθούμε τόσο πολύ, ώστε θα θά τους κάνει καρδιά να με μαλώσουν.

Μα τα βλέφαρά μου ήταν βαρειά, το κεφάλι μου ζαλισμένο. Σιγά-σιγά, νόμιξα πως λιχνιζόμουν πάνω στα νερά του ποταμού κι' άρχισα ένα ήδονικό ταξίδι ανάμεσα στις βάρκες και στα βενζινόπλοια. Κι' ή όπτασία αυτή μ' άποκοίμισε, ένθ' στο τραπέζι έξακολουθούσαν να θρηνούνα τον καιμένο τον Πάπα...

(A. Daudet) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΞΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΥΧΤΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΤΑΜΙΑ

Νύχτα στην άκροποταμιά, κοάζουν μονότονα τα βατράχια. Οι κραυγές τους άνεβαίνουν μέσ' από τα κοιμισμένα, σκοτεινά νερά προς τα καλάμια που περιζώνουν τις όχθες κι άπλώνονται στην άνέκφραστην ήρεμία του φθινοπώρου.

Νύχτα στην άκροποταμιά, κοάζουν μονότονα τα βατράχια. Οι ροδοδάφνες άναρριγούν στο άπαλότατο φύσημα της δειλης αύρας. Οι ώρες περνούν, χωρίς να σημαδεύουν το πέραςμά τους. Μονάχα στην άκροποταμιά κοάζουν φλύαρα τα βατράχια.

Νύχτα στην άκροποταμιά, κοάζουν μονότονα τα βατράχια. Η καρδιά εκείνων που άρτυπνούν γίνεται μαλακή σαν τ' όκερ και τρέμει όπως τ' όπέταλο του ρόδου στην άγκαλιά του ζεφύρου, αίσθανόμενη τον δάκνοχτον οδρανό άπάνωθέ της με τα πλήθη των άστρων του, να την καλεί με χίλια στόματα προς την καλοσύνη και τη στοργή.

Όλες οι ψυχές γίνονται άπλοϊκές κι' αγαθές την ώρ' αυτή, έτοιμες να ύπαφέρουν για τ' ό καλό των άλλων, για τ' ό καλό έλου του κόσμου, που δοκιμάζει τα βέλη άμέτρητων άνησυχιών, από τα κράσπεδα των μεγάλων, γιγάντιων

βουών ως τα βάθη και τα πλάτη των άνυπόταχτων άνεανών. Όλες οι ψυχές αισθάνονται την άνάγκη να ζήσουν εύγενέστερα και πιο βαθιά. Όλες τρέμουν, όπως τα λιγερά καλάμια της άκροποταμιάς, όπως τ' άγιόκλημα στους φράχτες, όπως τ' ό μισοκίτρινο φύλλο της λεύκας που τ' ό σέρνει προς έναν άγνωστο προορισμό τ' ό άνήσυχο νερό του ποταμού.

Νύχτα στην άκροποταμιά, κοάζουν μονότονα τα βατράχια. Θεέ μου, κάμε τους ανθρώπους καλούς, όπως είν' έλα την ώρ' αυτή, άπάλυε έλους τους καημούς, δώζε τις μάτιας φροντίδες και γέμισε την πλάση από τη χαρά και τη φαιδρότητα των παιδιών, που ζαπλωμένα στα κρεββατάκια τους όνειρεύονται σε μια σειρά γαλανών δραμάτων έλα τ' άπλοϊκά και γλυκά παραμύθια τους, έλες τις φαντασίες της εύτυχησμένης τους ηλικίας.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Άγαπητοί μου,

ΑΠΟΙΑ φίλη μας, — Μ. Μ. τάχα κι' αυτής, — μου έστειλε προχτές ένα γράμμα έπεισον, για να μου άναγγείλει ότι έδω σ'άς Αθήνας, στη γειτονιά της, φάνηκε αυτές τις ήμέρες ένα φάντασμα και να μ' έρωτήσει «άν πιστεύω στα φαντάσματα, για να πιστέψω και εγώ»

Μα πως όχι; Υπάρχουν μάλιστα δύο ειδών φαντάσματα και μπορεί κανείς να βλέπει κι' από τ'όδο μια χαρά. Άκούστε λοιπόν να σας διηγηθώ πως είδα κι' εγώ μια φορά ένα φάντασμα... του πρώτου είδους. Είναι μια πολύ παλιά ιστορία, που ίσως, δεν θυμούμαι καλά, τη διηγήθηκα κι' άλλοτε στους φίλους της «Διαπλάσεως». Μα δεν έχει να κάνει «ύστερ' από τ'όσον καιρό, μωρό να την ξαναδιηγηθώ.

Μαξενόμαστε τότε στο σπίτι του μακαρίτη Γεωργίου Σουρή και, για να περνούμε την ώρα μας, κουνούσαμε «τραπέζακια» και μιλούσαμε για «πνεύματα». Ο ποιητής καθόταν στην όδον Πινακωτών (τη σημερινή Χαριλάου Τρικούπη) κι' εγώ στην όδον Άραχώθης, λίγο πιο ψηλά, — κοντά στη διασταύρωσή της με την όδον Ίπποκράτους — σε μια φοιτητική πανσιόνα. Μια νύχτα, περασμένα μεσάνυχτα, έφωνα από την «πνευματιστική συνεδρίαση» του Σουρή και ξεκίνησα μόνος για τ' ό σπίτι μου. Ήταν ήσυχία, ήρημιά. Γενάρης, είχε και μεσούρανα φεγγάρι που, βγαίνοντας στο δρόμο, στάθηκε λίγο να τ' ό ιδώ.

Τι παράξενο φεγγάρι ή, καλύτερα, τι παράξενο οδρανός! Σύμφωνα δεν είχε καθό-

λου' σκεπαζόταν όμως όλος από μια έλαφρή και χαμηλή όμίχλη που άκριβώς στο ζενιθ άνοιγε, κορόταν σ' ένα μεγάλο κανονικότατο κύκλο, απ' όπου φαινόταν ένας δεύτερος οδρανός θόλος — καθαρότατος αυτός, και πολύ ψηλότερα από τον κοιμένο θόλο της όμίχλης, — που στη μέση του έλαμπε τ' ό φεγγάρι. Τ' ό μετεωρολογικό αυτό φαινόμενο ήταν σπάνιο, ώρατο και κάπως άνησυχαστικό. Γιατ' είχε' άκούσει πως όταν γύρω στο φεγγάρι σχηματίζεται έτσι ένας μεγάλος κύκλος, κάτι κακό προμηνύεται. «Τι θά συμβή άραγε και πού;» συλλογίστηκα, θαυμάζοντας κιόλα τ' ό θέαμα. Άλλά δεν άνησυχισα περισσότερο και τράβηξα τ' ό δρόμο μου.

Βλέπετε λοιπόν πως ήμουν με την έντύπωση ενός κακού και σχεδόν ύπερφυσικού προμηνύματος κι' άκόμα με την έντύπωση των «πειραμάτων» και των όμιλλιών που κάμαμε στού Σουρή. Είχα δηλαδή άρκετη «προδιάθεση» να ιδώ ένα πνεύμα ή ένα φάντασμα και... να τ' ό πιστέψω. Μόνο που ή προδιάθεσή μου ήταν «λανθάνουσα», κρυμμένη, γιατί τίποτα ύπερφυσικό δεν είχα πιά στο νού μου. Συλλογιζόμουν άλλα πράγματα φυσικότατα. Κι' έτσι, χωρίς ν' άπαντήσω ψυχή, άνέβηκα σιγά-σιγά ως τη διασταύρωση της όδοϋ Πινακωτών με την όδον Άραχώθης και μπήκα σ' αυτή. Ήταν επίσης ήρημη. Στο φεγγαρόφατο, που τ' ό βοηθούσαν κι' ένα ή δυό φανάρια του γκασιού, όλα τα σπίνια φαινόταν κλειστά, σκοτεινά, βαθκοιμισμένα.

Άλλά δεν έκαμα ούτε πέντε βήματα στην όδον Άραχώθης και... νά, τ' ό φάντασμα μπροστά μου!

Τ' ό είδα καλά, μα πολύ καλά. Ήταν, παιδιά μου, κατάλευκο από πάνω ως κάτω, κι' είχε δυό δλόμαυρα φτερά. Τι σύγκομη άνατριχίλα! Νά λοιπόν που άπάχουν και φαντάσματα!... Και να τ' ό κακό που μου προμηνούσε ο οδρανός!... Τ' ό φάντασμά μου, — δηλαδή αυτό που είδα, — πρόβαλε ξαφνικά από την άριστερή γωνιά του παραπάνω δρόμου, (που ήταν νομίζω ή όδος Μαυρομιχάλη,) και κώθησε στην άντικρινή, όπου, χωρίς πιά να τ' ό βλέπω, κατάλαβα πως σάθηκε. Έσχισε δηλαδή κατά πλάτος, μπροστά μου, την όδον Άραχώθης και χάθηκε, ή μάλλον κρύφτηκε στη γωνιά, να με περιμένη που θα περνούσα...

Φοβήθηκα; — Βεβαίωτατα θα φοβήθηκα, αφού αισθανόμουν τα μαλλιά μου τόσο σηκωμένα ώστε να παίζη άπάνω τους τ' ό καπέλλο μου, και τα γόνατά μου τόσο παραλυμένα ώστε μόλις να με κρατούν. Άλλά δεν έθόρισα πίσω. Ίσως ή ίδια μου ή πεποίθηση πως ήταν πνεύμα, φάντασμα, δηλαδή κάτι ύπερφυσικό, μ' έκαμε να συμπεράνω άμέσως πως δεν θα γλύτωνα με τ' ό φεγγάρι. Και ή μήπως, άν γύριζα πίσω, δεν μπορούσε να τ' ό ξανάβλεπα μπροστά μου; Κι' έτράβηξα ίσα. Ό,τι είναι ως είναι, είπα, κι' ό,τι γίνη ως γίνη... Όσο όμως έληθισίαζα τη διασταύρωσή, τόσο αισθανόμουν τ' ό φάντασμα να με περιμένη στη γωνιά εκείνη της όδοϋ Μαυρομιχάλη και τόσο — μαζί με τ' ό φόβο, τ' ό παράξενο! — μ' έκυριεύε μια έλπίδα πως μπορεί... να μ' ήταν και φάντασμα. Άλλά για να πεισθώ, έπρεπε να τ' ό ιδώ εκεί, έπρεπε να ιδώ έναν άνθρώπο με σώρα. και με όσα. Είδεμ ή

άν δεν έβλεπα τίποτα, άλλομινό μου! κανείς πιά δεν θα μούβγαζε την ίδια πως είδα ένα άληθινό φάντασμα και κάτι θα πάθαινα από τ' ό φόβο...

Έπιτέλους έφθασα ως τη γωνιά... ζωντανός και, βάζοντας δυό δάκρους κι' όση δύναμη είχα, έστρεψα τα μάτια μου δεξιά.

Και τι να ιδώ; — μη γελάστε! Έναν άνθρώπο, έναν νέον άντρα, ψηλό ως εκεί πάνω, που δεν φορούσε παρά τη μακριά του νυχτική μ' ένα μαύρο σακάκι ενγμένο άπλωσ στην πλάτη, και που κρατούσε μια έφημερίδα και... τη διάβαζε ήσυχότατα κάτω απ' τ' ό φανάρι της γωνιάς.

Μα ήταν τρελλός, να γυρίζε έτσι γυμνός νύχτα — ώρα, μήνα Γενάρη, και να διάβαζε την έφημερίδα του στο δρόμο;

Τ' όν κοίταξα, με κοίταξε κι' εκείνος. Και μαντεύοντας την άπορία μου, — δεν πιστεύω δά να φαινόταν κι' ο φόβος μου, περασμένος τώρα πιά, — μου είπε:

— Άκούσατε τ' ό σεισμό; Τότε τ' ό έξηγήσα όλα: Είχε γίνει προ όλιγου σεισμός που, καθώς περφατούσα, έγώ δεν τ' ό αισθάνθηκα. Ο άνθρώπος όμως εκείνος θάταν στο σπίτι του, εκεί κοντά, και πλαγιασμένος θα διάβαζε για νάποκοιμηθί. Έγνοιωσε τ' ό σεισμό, τ' ό τρώμαζε, — μπορεί νάταν και κανένας σεισμόπαθος έπαρχιώτης, — πετάχθηκε όπως ήταν στο κρεβάτι, έρπαιξε τ' ό σακάκι του και, με την έφημερίδα που κρατούσε, βγήκε στο δρόμο να γλυτώσει. Φαινόταν μάλιστα σαν άποφασισμένος να ξενυχτίσει έξω, από φόβο δεύτερου σεισμού πιο δυνατού.

Έτσι έξηγήσα και τ' όν κύκλο του φεγγαριού. Σεισμό προμηνούσε, όχι φάντασμα, και σεισμό καταστρεπτικό. Γιατί ίσα-ίσα εκείνη τη νύχτα του Γενάρη έγεινε ο μεγάλος, που κατάστρεψε τη Ζάκυνθο και τράναξε όλη την δυτική Πελοπόννησο. Ο σεισμός που τρώμαζε τ' ό φάντασμά μου, ήταν ο αντίκτυπος.

Αυτά λοιπόν είναι τα φαντάσματα του πρώτου είδους, που πολλοί άνθρώποι είδαν στη ζωή τους και φοβήθηκαν και... γέλασαν. Τα πιστεύω, όπως πιστεύω και στην... άπτική άπάτη. Έτσι; Φάντασμα όμως του δεύτερου είδους δεν είδα ποτέ μου κι' ο Θεός να με φυλάξη να μ' ήν ιδώ! Ένοώ δηλαδή τ' ό φοβερά και τρομερά φαντάσματα που βλέπει κανείς, όταν έχη δυνατό πυρετό ή καμιά άλλη βλάβη τ' ό μυαλού του. Έ, αυτά είναι πολύ πιο ύποκειμενικά από τ' άλλα. Δεν υπάρχουν, παρά μόνο στην άρρωστη φαντασία. Άλλά τα πιστεύω κι' αυτά, όπως πιστεύω στον πυρετό και στην παραφροσύνη...

Άλλου είδους φαντάσματα δεν υπάρχουν, ή τουλάχιστο δεν ξέρω εγώ. Αυτά είχα νάπαντησω στη φίλη μας Μ. Μ. και ο' όσους άκουσαν τυχόν για τ' ό νέο άθηναϊκό φάντασμα και θάχαν την ίδια άπορία.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ρ Η Τ Α

Είναι χαίμα ο καιρός και ή νιότη θησαυρός. Κι' άν τ' ό χρήμα σαν χαθί, δύναται και να βρεθί, μα ο καιρός πιά δε θαρθί.

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ...

ΜΥΣΤΕΡΙΟΝΗΜΑ
ΣΤ'. (Συνέχεια)

Κι' απ' αυτό περνούσαν οι καπνοδοκαβαριστές, για να πάνε στη γειτονική πόλη να έργαστούν.

Ο Στάθακας, άναίσθητος πάντα, δεν έδειξε καμμία χαρά που ξανάδλεπε τ' όν πρώην μαθητή του.

— Γειά σου, Πάνο! τ' ό είπε, σε νάχε να τ' όν ιδί από τα χτές.

Ο Στρατής όμως κι' ο Άλέξης καταχάρηκαν, τούσφιξαν τ' ό χέρι και θα τ' όν άγκάλιαζαν κιόλα, άν δεν φοδόνταν μη τ' όν λερώσουν την ώραία στολή.

Στάθηκαν λίγο, έκει στην πλατεία τ' ό χωριού, και τ' ό είπαν.

Εύγενικός πάντα ο Πάνος, προσπάθησε δυο μπορούσε να τ' όν κρύψη την εύτυχία του, για να μη ζηλέψουν. Ούτε για κουμπάρα τ' όν έκαμε λόγο, ούτε για γλυκά, για παιχνίδια και για βιβλία.

— Ύπηρέτης πάντα είμαι, τ' όν είπε, λακές. Αυτά τ' όν ρούχα που βλέπετε, τ' ό φορώ μόνο ήταν συνοδεύω την κυρία μου με τ' όμάξι. Είδεμ ή στο σταύλο, που περιποιούμαι τ' όλογα με τ' όν άμαξά, φορώ παλιόρρουχα. Και κάτι λίγα λεπτά που παίρνω, τ' ό στέλνω όλα της φτωχής μου της μάνας.

Άπεναντίας ο Στρατής κι' ο Άλέξης τ' όν καυχήθηκαν πως τώρα έπαιρναν τ' ό διπλό μισθό και πως σε λίγο θάκαναν και δουλειές δικές τους. Φαι-

«Η μητέρα του έρωσε με άνοιχτές άγκάλες...»

νόταν άρκετά εύχαριστημένοι, γι' αυτό κι' έδειξαν στον Πάνο τ' ό μαντήλια τους γεμάτα πενταροδεκάρες.

— Βλέπετε; τ' όν είπαν. Τώρα έχουμε πολλά. Και τ' ό καλοκαιρί, που πάμε και μες στα χωριά μας, δίνουμε τ' ό μισά στους γονείς μας και με τ' άλλα μισά διασκεδάζουμε.

Έτσι ο Πάνος έμαθε πως οι παλιοί του σύντροφοι δεν ήταν δυο δυστυ-

χισμένοι τ' όν ένόμιζε. Άφου διασκεδάσαν κιόλα τ' ό καλοκαιρί στα χωριά τους! Κι' ή καλή του καρδιά γέμισε χαρά.

Ζ'.

Πέρασαν μερικά χρόνια. Ο Πάνος ύπηρετούσε άκόμη στη βίλλα της κυρίας Χρυσοχέρη. Με την έξυπνάδα του, τη φιλοπονία του και την καλή του συμπεριφορά, είχε κατακτήσει όλη την άγάπη και την ύπόληψη των κυριών του. Είχε πάρει μεγαλύτερη θέση στο σπίτι κι' ο μισθός του έπομένως είχε αύξηθί.

«Και τ' άλλα τ' άρριχνε στον κουμπάρα του.» (Σελ. 381, στ. γ')

Άλλά ήρθε καιρός, που ο Πέτρος έπρεπε να σπουδάσει. Η κυρία Χρυσοχέρη θά τ' όν συνώδευε στην πρωτεύουσα και θάμενε μαζί του όλο τ' όν καιρό, αφού δεν είχε άλλο παιδί. Έπρότεινε λοιπόν στον Πάνο να τ' όν άκολουθήσει.

— Έλα, τ' όν είπε. Θα σου αύξήσω άκόμη τ' ό μισθό σου και θα σου έξασφαλίσω τ' ό μέλλον σου.

Άλλά ο Πάνος, που είχε γίνει ένας ψηλός και ρωμαλέος έφηβος, ίκανός ναναλάβη την προστασία της οικογενείας του, δεν θέλησε ναπομακρυνθί περισσότερο από τ' όν τόπο του. Εύχαρίστησε λοιπόν τ' όν κυριούς του για την καλοσύνη τους και τ' όν παρακάλεσε να τ' όν αφήσουν, γιατί έσκόπευε να γυρίσει κοντά στη μητέρα του.

— Νά π' όν, παιδί μου, τ' όν είπε ή κυρία Χρυσοχέρη αφού φεύγεις για άγάπη της μητέρας σου, δεν σ' έμποδίζω.

Έτσι, μια μέρα ο Παναγιώτης ο Σαραντής μάζεψε τ' ό ρούχα του, άποχαίρησε τ' ό φεντικιά και τ' ό δουλικά της βίλλας και ξεκίνησε με χαρά να γυρίσει στο χωριό του.

Έπειδή τώρα είχε χρήματα, τ' ό μισό του ταξιδιού τ' όκαμε με τ' ό λεωφορείο. Έφτασε ως τ' ό χωριό άκριβώς όπου είχε άπαντήσει τότε τ' ό Στάθακα κι' από και έξακολούθησε τ' ό δρόμο πεζός, — τ' όν ίδιο δρόμο που είχε διατρέξει μονάχος, έδω κι' έξη-έπτά χρόνια, με τ' ό ταγάρι που είχε μέσα τ' ό ξερό καρβέλι του.

Όλες αυτές οι άναμνήσεις, που τ' όν έρχόνταν άλλεπάλληλες σε κάθε βήμα, έκαναν την επιστροφή του άκόμα πιο γλυκειά, γιατί μόνο εκείνος που δοκίμασε τη δυστυχία, μπορεί να εκτιμήσει την εύτυχία.

(Έπεται τ' ό τέλος)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 22ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΤΑΣΜΑΤΟΣ

(18ε Διάπλωση 1921 σελ. 390) Είς τον παλαιότερον Πίνακα των Βραβείων δ' άξιολογίας, δ' άξιολογίας... άξιολογίας...

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος «Τρυμνίτη Κρήτη» φιλ. 3473. (Κορυφαίος των Ομάδων.) «Αφελής Κυπριοπούλα», φιλ. 1404 (Κορυφαία των Μονάδων).

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος «Κόσμος της Διαπλάσεως», 507. Προσώνιος Πόθος, 442. Σέρ Ραβεγκάο, 442. Ώκεανός, 429. Δουκαλιών, 416. Στ. Α. Αναστασιάδης, 416. Α. Αραπάκης, 390. Παιδί του Μέλλοντος, 364. Ίων, 364. Ζαζάνιον του Πέραν, 338. Ρίτα, 338. Μαρία και Άγγελα Ν. Νικολάου, 312. Κυρκωπικό Δουλοδίδι, 312. Μελαψό Σκαλιωτάκι, 312. Μεσονύχτης, 312. Αργολοβόλοδο, 286. «Διπλασιακή Αδικοκρατορία», 286. Μοσχομαργκας των Παρισίων, 286.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Σύλλογος «Ορχομενός», 273. Δοξασμένος Τσολλάς, 260. Καρυσθραύστης, 260. Τανούλα Θ. Νάτοια, 260. Μικρός Σουλιώτης, 260. Αρμονία, 260. Σαμ. Μαυραϊζής, 260. Τριανταφυλλένια, 252. Ψεύτικο Γέλιο, 247. Ασπαρά, 234. Αύρα του Ορφέως, 234. Όνειρον της Ανατολής, 221. Αιδυμιά, 221. Εανθό Πρωγκιπόπουλο, 221. Ν. Θ. Πρωτοπαπάς, 221. Ερρίκος Γ. Χαίμ, 208. Γλυκεία Μελαγχολία, 208. Μίκα, 208. Άδελφοί Κ. Παχυνάκη, 208. Π. Ν. Σιωνίας, 208. Ίωνικός Αστήρ, 208. Ι. Π. Μπαλότας, 208. Μιράντα, 208. Αεθρία Άηδών, 208. Μαρία Χ. Μιχαηλίδου, 208. Άλκης, 208. Πούλια, 208. Τιάκος, 201. Μαγεμένο Κρητικόπουλο, 195. Ελένη Κονκαρίνη, 189. Ριχολέττος, 182. Α. Καρανάσος, 178. Τρελλή Χορσούρα, 174. Σύλλογος Άνεκτών 169. Δέων, 168. Γιαν. Ι. Γαϊτάνου, 156. Δομνίκη Λαντίου, 156. Θάρος, 656. Φράουλα, 156. Σύλλογος «Κυλάδες», 156. Μίρτος-Σίλβας, 156. Βυζαντινή Σημαία, 156. Πέπα Ν. Μελέκου, 156. Πρίγκιψη της Ουαλλίας, 156. Μ. Γ. Παπαδημητρίου, 156. Σαχλαμάρας, 156. Μέγας Κρής 156. Δόξα Ματωμέ-

της, 156. Νεράιδα του Νείλου, 156. Φιλελεύθερον Πνεύμα, 156. Διαπλάσιόπουλο, 156. Αφρισμένο Κέμα και Άσπρο Συννεφάκι, 156. Καβούρι, 156. Ζηλημένη Έλλάδα, 143. Συμφορία Άρλενίου, 156. Έλλας του Έθνους, 156. Γεωρ. Σ. Πολυκαράτης, 154. Άσχημάταδο, 143. Τάφος Ήρώων, 138. Σύλλογος «Ακρόπολις» 130. Ν. Κέπετης, 130. Άντιγευτής, 130. Π. Κ. Παπαδόπουλος, 130. Καμέλια, 130. Α. Π. Καλάκας, 130. Λούνα, 130. Θ. Μ. Μέλλος, 128. Άκίλας, 117. Κρυφή Θλίψη, 104. Αϊθώος Ουράνος, 104. Νεράιδα του Βοσπόρου, 104. Φαίδρα Κ. Αιμιλιανίδου, 104. Δόν Σατανάς, 104. Κήψ, 104. Φίλσα, 104. Ναυτοπούλο της Θήρας, 104. Μαυρούκα, 104. Μαντίον των Δελφών, 104. Νεοέλλη, 104. Άφροστεφανομένο Κέμα, 104. Ε. Φ. Καβουνίδης, 104. Τόσα 104. Σύλλογος «Ένωσις» 104. Άνεμοστρόβιλος, 104. Σπ. Κ. Ιατροδής, 104. Δευκό Άραπάκι, 104. Ζέφυρος, 104. Ζήσης Βρανός, 104. Καπετάν Μπαρούρας, 104. Καρμειλίτσα, 104. Πιερής, 104. Έμμ. Α. Τοπογλίδης, 104. Έμ. Ν. Μάνος, 104. Μ. Ν. Παπαπέτρος, 104. Πιπία Α. Ζαντί, 104. Μαίρη Μ. Παπα, 104. Παπαρούνα, 104. Άλαστασιανή Καμέλια, 104. Β. Καραγεωργίου, 104. Π. Άθρητος, 104. Ουρανία Σαρηγιάνη, 104. Φελλάχος, 104. Άτρανναχη, 104. Άργοναύτης, 104. Μαγεμένος Βοσκός, 104. Άκαλανθής, 104. Άρατος, 104. Καρδωγιστής, 104. Ολυμπιονίκης, 104. Εύαγγελία Ν. Κουφαίλα, 104. Κόκκινος Κρήνος, 104. Σύλλογος «Άμυνα» 104. Καρδιναία, 104. Εύμένης Καρδιανός, 104. Σύλλογος «Φάος» 104. Υπόουλος, 91. Χρ. Ριζόπουλος, 91. Στέφος Ροδάνθης, 78. Β. Βασιλειάδης, 78. Βυζάντιον, 78. Α. Κ. Συμεωνίδης, 78. Παλιόροια, 78. Φούριος, 78. Έσπερος, 78. Σπ. Ν. Μπουνής, 78. Υίος της Νυκτός, 78. Έρμής, 78. Βοσχοπούλα του Αίνου, 78. Κάκ — Όμηροι, 68. Ξανθή Μαργαρίτα, 62. Φ. Γρηγ. Γρηγορόπουλος, 61. Κυρκιακός Ζέφυρος, 52. Ν. Μάντζαρης, 52. Πυροβολίτακι, 52. Γ. και Ήρ. Μάσχος, 52. Κλειώ Ν. Άδρακτά, 52. Δ. Λανερδής, 52. Σία, 52. Χρ. Καλφωγένης, 52. Ρυσοκίνδυνος, 52. Γλυκεία Έλλάς, 52. Λεοντόκαρδο Κυπριοπούλο, 52. Άνώνυμος, 52. Έλευθερωτής των Σκλάβων, 52. Εύφρ. Β. Βελιθανάκη, 52. Εργιδούπος Ζεύς, 52. Α. Ε. Κασάτης, 52. Μ. Κ. Μαριανός, 52. Εύγενής Ίπότης, 52. Προνόη Καμποροπούλου, 52. Έλένη Π. Δημητριάδου, 52. Ι. Μέγλος, 52. Ναυτοπούλο της Κόσσης, 52. Ραδάμανθους, 52. Ίπ. Γεωργιάδης, 52. Δώρα Μ. Παυλίδου, 52. Π. Μαργιανός, 52. Κικέρων, 52. Αίσωπος, 52. Μαχών 52. Ν. Ι. Κινδύνος, 52. Γ. Βενιαρέλης, 52. Ήρας του Σουλιού, 52. Ανθός, 52. Γ. Π. Τσαντινάκης, 52. Μαρία Καραγιάννη, 52. Αία Ζαφειράκης, 52. Νεκ. Σπανός, 52. Πνευματικός Έργα-

της, 52. Γαλιανέικας, 52. Ματάνουρος, 52. Ι. Ίορδανίδης, 52. Πανύλινα Στοιματιάδου, 52. Έλ. Ι. Τζερέτας, 52. Ψηλορείτης, 52. Ίανός, 52. Μελαχροινή Μουσού, 52. Άννα Δελλαστόρα, 52. Έργών, 52. Αύρα του Πηλίου, 52. Δούκ. Ρένεσης, 52. Θέρελπις, 52. Δόν Φασούλαρος, 52. Χιόνι, 52. Γ. Μ. Δούβης, 52. Νέμεσις, 52. Γαλιτανή, 52. Σύλλογος «Βαποριές», 52. Α. Τσαμελίκος, 52. Γιωβνιές, 52. Άγγελική Τζίρου, 52. Χρυσάλλις, 52. Δ. Σαγκανάς, 52. Άφροδίτη Κοβαλακίδου, 52. Τελευταίος Παλαιολόγος, 52. Ν. Ε. Βαλαβανίδης, 52. Άνθισμένη Άνοιξις, 52. Υδατολάτρη, 52. Γ. Ν. Σαρτζετάκης, 52. Μαρουσό Δ. Κονταράτου, 52. Άγριομενές, 52. Ίω. Π. Νικολόπουλος, 52. Ροδοδάκτυλη Αθούλα, 52. Γ. Κατοίκας, 52. Πληγωμένος Πολεμιστής, 52. Τρελλόταδο, 52. Δάκεια, 52. Βενιζέλαρος, 52. Υίος της Αιολίδος, 52. Κόντε Ραπαννάκης, 52. Ρέντι-Ίκρί, 52. Κ. Παπαδόπουλος, 52. Α. Π. Κατζηλοίου, 52. Νύφη, 52. Μέγας Διάβολος, 52. Ναυπλιακός Άσπής, 52. Άνθεμις, 52. Φαίλης, 52. Ν. Π. Άποδάκιος, 52. Χιωνία Α. Ζαντί, 52. Μαίρη Μ. Παπα, 52. Α. Δρακόπουλος, 52. Σοφία Δαμολίν, 52. Κερανοβόλον Βλέμμα, 52. Στυλ. και Λέανδρ. Βισβίκης, 52. Βέλος, 52. Άρστη Ν. Ράγα, 52. Κ. Χατζηκωνσταντής, 52. Βλάκας, 52. Θέμος Μάσχος, 52. Άνε Καλλιπολίτης, 52. Άντ. Γ. Αλαζαρίδης, 52. Ίωάννα Πασπαλίδου, 52. Ίωαν. Γ. Γεηγορόπουλος, 52. Στ. Α. Τσάμης, 52. Κ. Κυρίλλου, 52. Διαβάτης, 52. Έλληνικόν Ίδανικόν, 52. Γαρόβνια, 52. Κίρλι Ι. Βενιζός, 52. Σύλλογος «Σαφώς», 52. Ήλ. Άμπατζής, 52. Θεανώ Θ. Μακρή, 52. Κλωδύ, 52. Στ. Α. Παπαγεωργιόπουλος, 52. Καστανός Ίπότης, 52. Άσπρούλα, 52. Άφαντήνη, 52. Έλένη Τζηρά, 52. Βοσκοπούλα της Ίδης, 52. Κισός, 52. Ν. Γ. Σταυρόπουλος, 52. Κερκυραϊκή Αύρα, 52. Μ. Ν. Φραγκιάδης, 52. Εθθαλία Π. Αραχίτη, 52. Βασιλεία Ν. Κάβουρα, 52. Εύρώτας, 52. Άθ. Σιούλας, 52. Άστραπηβόλον Βλέμμα, 52. Σύλλογος «Πηνειός» 52. Ξανθή Βιολίστρα, 52. Μενεξές, 52. Μαύρη Άμαζόν, 52. Ίπλόλυτος, 52. Μαριέλλα, 52. Άλογόμυγα, 52. Τιτάνια, 52. Κυριατίζουσα Κυανόλευκος, 52. Πισπιρίγκος, 52. Ερημίτης, 52. Χαμίνι, 52. Φραγκίσκη Ψαρούνη, 52. Ίρις, 52. Μιχ. Α. Χατζηλέων, 52. Φιλελεύθερος Ίων, 52. Πικροδάφνη, 52. Βεατρις, 52. Δροϊνέν, 52. Κανέγιος, 52. Βισθός, 52. Εύγενής Ίδανικόν, 52. Άειδύς, 52. Στεφ. Άγγελίδης, 52. Ζόζια, 52. Π. Χονδρογιάννης, 52. Σύλλογος «Θριαμβευτική Αδικοκρατορία», 52. Νεοσοφικός, 52. Βασιλεία Ν. Πανταλόντος, 52. Βασιλιάκι Άραπάκι, 52. Νεφελώδες Ουρανός, 52. Φιλομαθής, 52. Εύηνγλια Νικολάου, 52. Αύσ. Δημάδης, 52. Ίδεάδης Έλλάς,

52. Κων. Παπαϊογλου, 39. Σπ. Σ. Μπάρκας, 39. Αύστης της Φόσσης, 39. Σύλλογος «Θρίαμβος», 39. Άθ. Β. Καμπάνας, 27. Π. Άσχημακόπουλος, 26. Κ. Παροπούλου, 26. Π. Κουτρούμνος, 26. Άθηνά Νταμντούμη, 26. Ν. Θεοδοφιδής, 26. Κορυφούλλι του «21», 26. Άβρ. Τσαουσόγλου, 26. Πυγολαμπής, 26. Όρ. Βακατάτος, 26. Άριάνη Καρπέτη, 26. Σύλλογος «Γαλανόλευκη» 26. Μερόπη Γ. Μεροπούλη, 26. Άρχιμαλαμπούροστης, 26. Ήπειρωτικός Άγών, 26. Γαλανή Σταυροφόρα, 26. Κυθωνιάτης, 26. Δοξασμένο Σουλιωτοπούλο, 26. Π. Χ. Μεντζελόπουλος, 26. Άλκωμασμένο Άγόρι, 26. Χρυσάτος, 26. Μελαγχολική Ξανθούλα, 26. Τσάρος, 22. Γ. Ι. Παντοστόπουλος, 22. Σ. Μιχαηλογλου, 22. Ροδόχρους Ήώς, 17. Πόντιος Άμαθής, 13. Γ. Πάγκος, 13. Κλειών Έλαίας, 13. Γ. Ταυβασιάς, 13. Άγνός Πόθος, 13. Νύμφη του Δάσους, 13.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ των καθυστερούντων, έλλειψε χώρου, δά δημοσιευθόν άργότερα. Του καταλόγου, έννοείται, δά εξακριβωθόν όσοι φροντίσουν έν τή μεταξή να έμβάσουν τά καθυστερούμενα.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ δάποσταλούν τά βιβλία τών βραβείων του, δέν δέν όριση και ζητήση αυτά ό ίδιος ό βραβευόμενος, εκλέγων κατά τούς όρους της προκήρυξης, εκ των δημοσιευμένων εις τά νεώτερα φυλλάδια τιμοκαταλόγων των τόμων της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης και ύπολογίζων αυτά με τάς εκει όριζόμενας τιμάς. Τών ύπολογισμών δε της αξίας τών βραβείων πρέπει να κίμη εκαστος κατά τούς όρους του 22 Διαγωνισμού Εξετασμάτων (18ε Διάπλ. του 1921, σελ. 390) και όχι του 23ου εις τόν όποιον η αξία των βραβείων είναι ηξηήμενη.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι λαβόντες Α΄ και Β΄ Τάξεως βραβεία να στείλουν τάς φωτογραφίας των διά τά δημοσιευθόν. Όσοι είχαν στείλη φωτογραφίαν των και έδημοσιεύτη πρέπει να στείλουν νέαν, ή άλλο αντίτυπον της ίδιας.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιούνται νάντιπροσωπευθόν εις τό Εξετασματο διά μιάς μόνον εκαστος φωτογραφίας, είτε μόνον τού Προέδρου, είτε άντ' αυτού, ένός μέλους τού Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ άπανηθήσαν εις εκαστον τών διαγωνισθέντων άνωλόγος τών διατεθέντων ήπ' αυτού φύλλον, ήτοι έν Εύσημον διά κάθε 25 φύλλα ή κλάσμα αυτών. Τά Εύσημα τών Σύλλογων δέν διανεμούνται άνήκουν εις τούς Σύλλογους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τό πρώτιστον καθήκον τού καλού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος άνατέωσις της συνδρομής του.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό έπιστάτης τού Σχολείου κάνει παρατήρηση σ' ένα μικρό μαθητή: — Δε θά πάψεις παι άού να τσακύνεσαι μ' όλους; Κι' ένας άλλος μικρός έπεμβαίνει: — Δέν τό θέλω, μπαρού-Γεώργη. Κατάγειται από την Τσακωνιά. Έστάλη από τού Παναχού Παρόνος *

— Άχ, μαμμάκα, φωνάζει ό Γιαννάκης: ό Γέγος γκαριστήκε από μιά σκάλα σαράνια μέτρα ψηλά! — Θε μου! σκοτώθηκε;... — Όχι... εύτυχώς έπεσε... από τό πρέτο σκαλοπάτι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ΑΘΗΝΑΙ, 38 όδός Εύρειπίδου τήν 13 Νοεμβρίου 1923

ΚΑΘΩΣ βλέπετε από τά σημερον δημοσιευόμενα άποτελέσματα, τό Εξετασματο τού 1922, που ήταν έν από τά πιό ζωηρά, μου διαβασε 52,000 περίου φύλλα, μου έδωσε δηλαδή χιλιάδες σχεδόν άτησίους συνδρομητάς. Τό έρεπτικό δέν πήγε τόσο καλά. Γιατί ήλθε ή συμφορά τού Μικρασιατικού Έλληνισμού, ό διασκορπισμός των εκει φιλων μου, ό αντίτυπος της καταστροφής εκείνης στην Έλλάδα, και ή κίνησις φυσικά εσταμάτησε. Παιδιά εστύρον οικογενειών, που στή Ξύρηνη κι' άλλο έξεσπείναν, κι' ύδρων Σύλλογους κι' έχλοθόπουλα, κάποιον για τό περιοδικό μας, ήλθαν εδω ως πτωχά προσφυγοπούλα. Αυτός είναι ό κυριώτερος λόγος που τό έρεπτικό Εξετασματο δέν ήταν σαν τό περαινό. Άς ελπίζω όμως πως θα ζωηρήφθ τό Εξετασματο τού 1924. Στο έρχόμενο φύλλο δά δημοσιεύη ή προκήρυξις. Και παρακαλώ τούς φίλους μου νάκουνίσουν από τώρα τό σκαθί τους...

Έχεις δικιο, Νυκτερίδα. Πρώτα ή άρραστία της μαμάς, έπειτα οι εξετάσεις, έπειτα ή έξοχη, — που να βρής καρπό να μου γράψης! Άς ελπίζω ότι θα βρισκής τώρα που γύρωσε στην πόλι, χωρίς να... προσπαθήσου τά πολλά μαθήματα. Και σέ συχαίρω για τό Α. Καλώς που σου εδωκαμ να γίνη φέτος Άρστας.

Τό έβρα, Ζάμ Σεπάς, πως άν έθγαχα από τόν τίτλο μου τίς λέξεις «τών Παίδων» κι' άφαινα μόνο «Η Διαπλάσις», θα είχα περισσότερο συνδρομητάς, γιατί θα μ' έπαίρναν κι' όλα εκείνα τάσητα και γελοία παιδια, που θέλουν να κάγουν τούς μεγάλους. Άλλά τί να σου πώ! Άν έλλάξω τόν τίτλο μου, που τόν διατηρώ 45 τώρα χρόνια, από έποκετήσω κι' αυτά τά κοινά παιδια, δακ κι' άν είναι. Προτιμώ λιγότερα και καλύτερα. Προτιμώ να μένω με τά παιδια που είναι παιδια, και δέν ντρέπονται να είναι, και μάγαπούν σά μητέρα, και με διαβάσουν κι' άφου μεγαλώσουν. Αυτών των καλών παιδιών, των λίγων όπως όλα τά καλά, θέλω να είμαι ή Διαπλάσις. Και μένω «Η Διαπλάσις τών Παίδων»! Και μιά συνάντησις. Ίδω. Ή

Ξανθή Έλληνοπούλα, από 9 Νοεμβρίου, δηλαδή δύο μέρες πριν λάδη τό προηγούμενο φύλλο, μου γράφε: «Έχω μιά ιδέα. Κάποτε είχες εκδώσει ένα μυθιστόρημα όνόματι «Άνθούλα». Ήραϊότερο μυθιστόρημα δέν έχω διαβάσει ως τά τώρα και τό λυπηρό είναι ότι έχει εξαπληθθ. Δέν θάταν ύρατο να τό βάλω ως δεύτερο μυθιστόρημα στον τόμο τού 1924;... Πολύ περίεργο δέν σάς φαίνεται; Εκτός που άν τό γράμμα αυτό γράφτηκε μετά την εκδοσή τού φύλλου κι' ή Ξανθή Έλληνοπούλα έβγαλε καλύτερη ήμερομηνία, για να μου δείξη έτσι πόσο επικρατεί την εκλογή της Άνθούλας» για δεύτερο μυθιστόρημα. Τι να πώ κι' εγώ!

Άλλ' άφου ήλθε λόγος, δε σάς πώ σήμερα και για τό τρίτο. Έχετε ακούσει ποτέ για τίς περιπέτειες και τίς φευτικές κάποιου κ. βερβόλου Μυγκχούζην (Münchhausen); Είναι περιφημής σ' όλο τόν κόσμο τών μεγάλων. Λοιπόν, ή Κυρή-Μάρθα, που έτυχε να τις ακούση σάν νεάτα της, — γιατί ό βερβόνος τών άρχιφευτών είναι γέννημα τού προπαρελθόντος αϊώνος, — τις έκαυδηθήθηκε τώρα κι' αποφάσισε να τις διηγήθη στα πολλά μικρά και στα... μεγάλα παιδια. Μ' έκαμς μάλιστα κι' έφερε από την Εύρώπη ένα βιβλίο, που έχει τις φευτικές αυτές εικονογραφήμενες, για να τις βάλουμε και μετς με τίς εκόνες τους. Έτσι τά μικρά μου παιδια και τά μεγάλα θα διασκεδάσουν τόσο πολύ και θα κήσουν τόσο γέλια, — μα τί γέλια! — που θα παρακαλήν να μήν τελειώσουν ποτέ οι «Ψευσιές τού Μυγκχούζην»!...

Άλλά με αυτά που είχα να σάς πώ, με τ' Άποτελέσματα κτλ. τελειωσε ό διαβέσιμος χώρος για εκτενέστερες άπαντήσεις και πρέπει να σταματήσω εδω. Δρατias έπιστολάς μου έσταλιν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: «Ήρωική Φόσα, Μυρηήμη της Διαπλάσεως, Αύρα Άσπρίλου, Φιλέρουος, Κόρη τών Άλπειων (δχι), Σφιγξ, Γεωφοριάτης και Παναχού Παρόν. — Έστέλεσα τάς παραγγελλίας των και τούς εδωχριστώ όλους για τά καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: 1 και 2. «Μύθος» και «Ηλιοβασιλευσας», ποιήματα της Μεγάλης Έλλάδος.— 3. «Ό Άλλης» τού Άφρισμένου Κόματος.— 4. «Ό μικρός έμπορος» τού Άσπρου Συννεφάκι.— 5. «Γελάδα και Βατραχος» τού Πουλιού της Καταγίδος.— 6. «Τό πλοιο τού νοτιά» τού Ολέμπι.— 7. «Νοσταλγικές γραμμές» τού Ναρκίσσου.— 8. «Νοσταλγία» της Νυκτερίδας.— 9. «Μπουμπούκια» της Ξανθής Έλληνοπούλας. Άποφρίττονται: — «Η άπάνη τού Κωστάκη» 2ο τού Πουλιού της Καταγίδος. Καλογραμμένο, αλλά φρικτό, φεβρο για παιδια! Τά καίμενα, είναι άνάγκη να μαθαίνων από τώρα τάκίσινα αυτά πράγματα που σκακιδάτα παρουσιάζει ή ζωή; Σκληρό κι' άντιπαιδαγωγικό τό θέμα. Και μιά απαντήσις: Μόνο

μετά χρόνια, όταν τό παιδάκι έγινε «νεός», έμαθε από τό θεό του πως ό καλύτερος που ήταν κάποις άνθρωπος και βρισκόταν στή φυλακή. Αυτά στις δουτικές οικογένειες δέν κρύβονται. Άπό πολύ πρωτίτερα θάπρεπε να τόχη μάθει τό παιδί. Και διά να εκπληρωθ ή τή ρηθέν, ότι περισσότερο μαθαίνει κανείς από ένα κομμάτι του που άπορρίπτεται παρ' από ένα του που εκκρίνεται, θα παρατηρήσω και τούτο: Στην αρχή, ό καλύτες αυτός καλύτες, με την έγκαλιά του κτλ., παρουσιάζεται μάλλον σά μητέρα. Άλλά σιγηθώς τά παιδια αλλοιούται αγαπούν τόν πατέρα, όταν μάλιστα έχουν τή μητέρα τους. Θέλω να πώ ότι ή στοργική σχέση μεταξύ παιδιού και πατέρα, στο διηγηματάκι αυτό, έπρεπε να ήταν κάπως διαφορετική. Έτσι όπως είναι, δέν άνταποκρίνεται με την πραγματικότητα. — Τό ναπολέον τού «Β. βράλου», 1ο τού Ήρωος της Κιουτάχγιας. Άπρεπέστατο για παιδια. Δέν επιτρέπεται να τούς μιλούμε έτσι για παπάδες. Προσέχετε όταν μεταφράσετε για τά Σελίδα, να παίρνετε κομμάτια δημοσιευμένα σε περιοδικό ή σε βιβλίο για παιδια: δχι για μεγάλους. — Στην «Ελίπδα», 2ο της Νυκτερίδας. Κοινό τό θέμα κι' άεγχοι οι στίχοι. — «Νά ζήσω θέλω μιά ζωή», 2ο της Ξανθής Έλληνοπούλας. Πολύ δημοφο ποιήμα. Άλλά παρουσιάζει την εξής άνωμαλία, που δέν επιτρέπεται: Τό πρώτο τετραστιχο δέν έχει καθόλου δημοκαταλήξιες. Τό δεύτερο και τό τρίτο έχουν από μιά. Και τό τελευταίο από δύο. Η ποιήτρια μπορεί να τό διορθώση και να μου τό έκαναστελιγ.— Τό πρώτο μου κυνήγι, 1ο τού Χρυσόμαρου. Τό ήθελα πύ σύντομο και με πύ χάρη γραμμένο. Όλες εκεινες οι λεπτομέρειες της αρχής περιττεύουν. Κριμα, γιατί τό θέμα είναι πολύ καλό.— «Ό σκόλος, 1ο τού Φλάουρου Σπίου. Τis ιδιες παρατηρήσεις έχω. Γενικά, τό γράψιμο όστερα. Και τά δύο αυτά κομμάτια πρέπει να έκανογραφούν προσεκτικότερα.— Γε' άλλα που έλαβα, δέν θα μιλήσω σήμερα, γιατί δέν πρόβρασινα να τά διαβάσω, άλλως τε δέν έχω πιά και τόπο. Στο έρχόμενο,

μετά χρόνια, όταν τό παιδάκι έγινε «νεός», έμαθε από τό θεό του πως ό καλύτερος που ήταν κάποις άνθρωπος και βρισκόταν στή φυλακή. Αυτά στις δουτικές οικογένειες δέν κρύβονται. Άπό πολύ πρωτίτερα θάπρεπε να τόχη μάθει τό παιδί. Και διά να εκπληρωθ ή τή ρηθέν, ότι περισσότερο μαθαίνει κανείς από ένα κομμάτι του που άπορρίπτεται παρ' από ένα του που εκκρίνεται, θα παρατηρήσω και τούτο: Στην αρχή, ό καλύτες αυτός καλύτες, με την έγκαλιά του κτλ., παρουσιάζεται μάλλον σά μητέρα. Άλλά σιγηθώς τά παιδια αλλοιούται αγαπούν τόν πατέρα, όταν μάλιστα έχουν τή μητέρα τους. Θέλω να πώ ότι ή στοργική σχέση μεταξύ παιδιού και πατέρα, στο διηγηματάκι αυτό, έπρεπε να ήταν κάπως διαφορετική. Έτσι όπως είναι, δέν άνταποκρίνεται με την πραγματικότητα. — Τό ναπολέον τού «Β. βράλου», 1ο τού Ήρωος της Κιουτάχγιας. Άπρεπέστατο για παιδια. Δέν επιτρέπεται να τούς μιλούμε έτσι για παπάδες. Προσέχετε όταν μεταφράσετε για τά Σελίδα, να παίρνετε κομμάτια δημοσιευμένα σε περιοδικό ή σε βιβλίο για παιδια: δχι για μεγάλους. — Στην «Ελίπδα», 2ο της Νυκτερίδας. Κοινό τό θέμα κι' άεγχοι οι στίχοι. — «Νά ζήσω θέλω μιά ζωή», 2ο της Ξανθής Έλληνοπούλας. Πολύ δημοφο ποιήμα. Άλλά παρουσιάζει την εξής άνωμαλία, που δέν επιτρέπεται: Τό πρώτο τετραστιχο δέν έχει καθόλου δημοκαταλήξιες. Τό δεύτερο και τό τρίτο έχουν από μιά. Και τό τελευταίο από δύο. Η ποιήτρια μπορεί να τό διορθώση και να μου τό έκαναστελιγ.— Τό πρώτο μου κυνήγι, 1ο τού Χρυσόμαρου. Τό ήθελα πύ σύντομο και με πύ χάρη γραμμένο. Όλες εκεινες οι λεπτομέρειες της αρχής περιττεύουν. Κριμα, γιατί τό θέμα είναι πολύ καλό.— «Ό σκόλος, 1ο τού Φλάουρου Σπίου. Τis ιδιες παρατηρήσεις έχω. Γενικά, τό γράψιμο όστερα. Και τά δύο αυτά κομμάτια πρέπει να έκανογραφούν προσεκτικότερα.— Γε' άλλα που έλαβα, δέν θα μιλήσω σήμερα, γιατί δέν πρόβρασινα να τά διαβάσω, άλλως τε δέν έχω πιά και τόπο. Στο έρχόμενο,

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή αναθεύεται, άν δέν συνοδεύεται από τού δικαιώματος δε. 5.—Τά εγκρινόμενα ή άνανομένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1923. Όσα συνοδεύονται από Δ, άνήκουν εις άγδεια και όσα από Κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ναυτίσιος της Δόξης ά. Έλευθεροφρον, ά. (;)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 τό πολύ κορτάσεις δεκ. 1, 50. Διά τας περιττέον λεπτά 30 ή λέξις. Μ. Μ. επιθυμούν ν' ανιλλάξουν: τό Δοξασμένο Κρητικόπουλο με Τριανταφυλλένια, Άζέλλα, Χρυσομαλ. τών Σφαικιών, Άλλη Όνη. Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της Καλαματιανού Δουλοίδι (άδύνατο! ή «γελάζ» έφυγε και μήκρη στή θέση της ή «ήλδα», για

νά φύγη κι' ή άπαιτσι «χλωμάδα» που θανάτου και να μη σ' ό ποιητή λίγο «ελάιδα» ζωής» ή άπαισιοδοξία μπορεί να είναι καμμία φορά ποιητική, αλλά δέν είναι για τή «Διάπλάσι». Αημ. Κ. Άσπιστολόπουλον (εδωχριστώ πολύ, αλλά δέν δημοσιεύω μεταφράσεις τυκά τακτικόν μου συννεργατών, που έβρον και τή γλώσσα που μεταχειρίζομαι και τά θέματα που προτιμώ.) Κωνσταντινουπολίταις (άφραλο τού Π. Ψευδία, άλλη φορά έμω να τά γράψης χωριστά, δχι στο ίδιο χαρτί με τό γράμμα) γράψς στο φίλο μου γκαριστάτα. Άνανθένο Στεφάνι (χαίρω πολύ! εμπρός λοιπόν!) Γιάγκον Τσακ. (μόνο στή Σελίδα μπορεί να συνεργασθόν τά μέλη τού Παρατηρήματος, και όσοι είναι, έννοείται, συνδρομητά με φευδώνυμο) στο φύλλο δέν άπάρχη χάρος) Νοσταλγούσαν Ξαντιοπούλα (τό φύλλο στέλλεται τακτικά με τή διεύθυνση που μουχτες δώσει κι' άλλες παραγγελλίες δέν έλαβα γράμμα σου) Στέφ. Σ. Καταρ. (βεβαίως μπορεί τά φύλλα θά τάλλαβε, ε;) Δοξ. Κρητικόπουλο (αί παραγγελλια σου εστειλέσθησαν «εκτός διαγωνισμού» τίθενται όσοι έπήραν ένα ήδη βραβείο, δταν είναι πάλι άξιοι για τό ίδιο) Πίσην Κόκπειαν (εστειλα στήν ερώτησή σου άπαντά δχι) Πολεμιστής της Πατριδος (τά έλαβα όλα και σου άπήγησα) σά παρακαλώ να μου γράψης πύ καθαρά, γιατί αυτό τό γράμμα σου δέν μπορεί να τό διαβάσω ως τό τέλος) Περαστικόν (δχι, μόνο τόμο μπορεί να πάρη) Τροσανόπουλο (εστειλα 8 τετραπύλα) Παρμ. Καρμαγυρινή (εστειλα τά ζητηθέντα) Τρελοσφρακειαδα, Άμάραντον Κρίνον κτλ. Είς όδους έπιστολάς έλαβα μετά την 12 Νοεμβρίου, άπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 310 Διαγωνισμού. Αί λύσεις δένται μέχρι 17 Ίανουαρίου.

655. Αεζήγριφος Μυθιοί μένος γυναικα Με νηοί μικρό ένδοθη Κι' ό βαθυτέρος τού κόσμου Ποικιμός έφανερωθή. Παναχού Παρόν

656. Συλλαβογόφος Μιά μικρούλα...πρόθεσις, Σήμφρον μαζί, Και βρυσμένο ήραίστειο Άξάφνα άναξή. Κρητιόδης Εύρεπος

657. Μεταγραμματισμός Έπιχειρήσα νάλλάξω Τού προδότη τό κεφάλι Κι' εύθύς, πώς να μήν τρομάξω; Είδα έμπρός μου να προβάλη Μέγας άνδρωπος σοφός, Μιάς θρησκείας άρχηγός. Πουλί της Καταγίδος

658. Διπλοῦς Μεταγραμματισμός Είμαι κούρος μυθιοί. Άν μου σβύσης ένα γάμμα Και μου αλλάξης τάλλο γράμμα, Γίνωμ' έντομο κοινό. Κι' άν τό ίδιο κάμη πάλι Και στο έντομο αυτό, Όνομα πύλυ γνωστό Στή Ζωητοποιία προβάλλει. Χλόη

669-680. Λογοπαίγνια
 1. -Απανηστήσε και 'ς αυτό:
 Πούδ' μπορεί να μου όνομάσῃ,
 Από τούσους που έχω η κλάσῃ,
 Κ' ἔναν ποταμό... ἔνυδ;
 2. -Κι' ἐν' ἀκόμα, ἀγαπητέ:
 Πούδ' ναί τὸ σαλιγκαράκι ἐκεῖνο
 Πού μ' ἀπὸ τρώγω καὶ πίνω,
 Ἄλλὰ δὲν τὸ τρώω ποτέ;
 Βασίλειος Ἀδάμας

661. Γωνίαι

* * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Εἰς τὴν α' γωνίαν, ἄνω νήσος
 τῆς Ἀσίας ἀνήκουσα εἰς τοὺς
 Ἄγγλους κάτω, φυτόν παρὸν
 χθίων. Εἰς τὴν β' γωνίαν, ἄνω,
 μία τοῦ Γοργόνων, κάτω, χώρα
 τῆς Ἑλλάδος.
 (Σημ. Ἡ κορυφή τῆς α' γωνίας
 εἶναι ἀρχικὸν καὶ τῶν δύο τῆς
 λέξεων. Ἡ κορυφή τῆς β' εἶναι
 τελικὸν καὶ τῶν δύο).

Γαῖταο

622. *Επιγραφή

Ο Ν Η Κ Α Σ Τ
 Σ Δ Α Α Ν Α Α
 Α Τ Α Τ Ε Μ Ρ
 Α Φ Ε Υ Ι Ε Ι
 Ε Ν Π Ο Κ Ρ Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἰωάννης Φέσος

668. Κρυπτογραφικὸν

- 12345678 =Θεά.
- 216581 =Βασίλισσα.
- 3458 =Θάμνος.
- 43428 =Μέρος τ. οἰκίας.
- 5451 =Μέρος τ. ζώου.
- 658 =Ὅρος.
- 73428 =Ἀποραϊτηγόν.
- 8771 =Κακόν.

Ἀρχιμ. Κῆμα

664. Διπλή Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζη-
 τούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἐπιγρα-
 φικὰν τῆς Ἑλλάδος, τὸ δὲ δεῦτερα
 γράμματα Δημοκρατίαν τῆς Ν.
 Ἀμερικής:
 1, Χώρα τῆς Ἑλλάδος. 2, Χρῶ-
 μα. 3, Μοῦσα. 4, Ποταμὸς ἱερὸς.
 5, Ἐπίρρημα χρόνου.

Ἰωάννης Ὁδρανός

665. Γρίφος

νω νω μω τήν
 νω με νω :: πῆα +
 νω νω ἄν πῆα

Ἄσπερο Συννεφάτι

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

666. Jeu de mots
 Quel est le fleuve le plus
 célèbre?
 Πλανόδιος

667. Etoile

* Horizont. parti du
 * * * * * bras. Vertical: vil-
 * * * * * le aujoud' hui d'
 * * * * * Italie. Diagonal:
 * * * * * deux villes de la
 France.

Θεοδ. Θεοδ

Σημ. τ. Διαπλ. -Κι' αἱ σημερι-
 ναὶ ὥραιαι Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν
 διαί ἀπὸ βραβευθείσας Συλλογὰς
 τοῦ 201ου Διαγωνισμοῦ, τοῦ 6-
 ποίου τ' ἀποτελέσματα ἐδημοσιεύ-
 θησαν εἰς τὸ προηγούμενον.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 29

371. Ἀέριον (α, ε, Ριον).-372.
 Βαρβαρία.-Βαβαρία (Βαβαρία).
 -373. Ἴον.-Ἴον-374 Τὸ πά-
 πλομα ἢ τὸ χράμι.
 375. Σ Α Ο Σ Ν
 Ο Ι Υ Ι Η Ο Ι Η
 Β Μ Τ Ο Σ Δ Ο
 Η Ν Σ Σ Ν

376. Πάγος, Ἀβέβαιος, Νάγιος=
 Πάν.-377-381. Διὰ τοῦ Θ: Θέμα,
 Θάλαμος, Θάσος, Θύρα, Θάλλω.
 -382. ΛΑΜΙΑ-ΑΜΝΟΣ (Λα-
 ρισσα, ἈΜΒουγγον, ΜΝΑ, ἼΟυ-
 νιος, ἈΣΙΑ.)-383. Οὐκ ὀφθαλ-
 μὸς τὸ κρῖνον ἐστὶν ἄλλα νόσ.
 -384. Ἡ μέση δόδος ἀρίστη (ἡ μέ-
 σι, οδ ὡς, ἀρ εἰς τι.)

ΟΙ ΑΔΑΞΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομητικὰ παρακαλοῦνται νὰ
 δηλώσουν ἀμέσως τῆν νέαν τῶν
 διευθύνων εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
 ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2 διὰ
 τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβίας.
 Ἄλλως δὲν εὐθινοῦμεθα διὰ τὴν
 ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΙΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
 ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
 (Ἀπὸ τοὺς ἐν παραγράφῳ ἀριθ-
 μοῖς, ὁ πῶτος εἶναι τὰ τεχνι-
 θερικὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ καὶ
 ὁ δεῦτερος τοῦ Ἐσωτερικοῦ.)
 Ὁ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης
 (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 25. (3,40
 καὶ 7,60).
 Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθι-
 στόρημα Γρ. Ξενοπούλου, (μὲ
 24 εἰκόνας) δρ. 15.-(1,40 καὶ 4).
 Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
 φορᾶς, δρ. 5-(1 καὶ 2,80).
 Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ
 20 εἰκόνας) δρ. 20.-(2 καὶ
 4,80).
 Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποι-
 ῆματα) δρ. 10.-(1,40 καὶ 3,60)
 Ἡ Νίνα (μὲ 20 εἰκόνας) δρ
 20.-(1,60 καὶ 4).
 Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομί-
 δια) ἕκαστον δρ. 2.-(0,80
 καὶ 2,40).
 Πρὸς ὁ Νικίον (μὲ 24 εἰκό-
 νας) δρ. 20.-(2 καὶ 4,80).
 Ὁ Πνευσιπῶλης (μὲ 24 εἰκό-
 νας) δρ. 20.-(1,80 καὶ 4,40)
 Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰ-
 κόνας) δρ. 20.-(2,20 καὶ 5,20)
 Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διήγ.
 δρ. 5-(2 καὶ 4,80).
 Ἀγγελικὴ καὶ ἄλλα διηγῆ-
 ματα Στανουλάς Μαρκέτου,
 δρ. 10.-(1 καὶ 3).
 Λιγηήματα καὶ Σπέρμας
 Στ. Μαρκέτου δρ. 10.-(1 καὶ
 3,20).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὸν λέξεις μὲ
 ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τῆ-
 μαμα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
 λέξετ' ἢ λέξεις, μὲ πᾶσα δὲ στοιχεῖα
 λεπ. 50 καὶ μὲ κροσάτια λεπ. 60.
 Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμᾶς 2.
 Ἡ ἀποπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.
 (ΚΓ'-1787)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΡΑΠΟΥΛΑ"

ΚΕΡΑΜΙΔΕΣ: Ἐτόμει, διελύ-
 σου. Τρομοκράτης=Δόμπα-
 σης, Ζούβ=Βογιαζίδης. ΚΑΝ-
 ΤΡΙΑΛΙΕΣ: Ἀθάμας=Μπουλόν-
 γούρας, Κυματίζουσα Γαλανό-
 λευκή=Κυριαζής, Φασουλῆς=
 Εὐανθόπουλος, Λευκὴ Περιστέρα=
 Γκουρβέλλος, Καπετάν Φουρ-
 τούνας=Παλαμίδης, Σπίγης=
 Κυθωνάκης, Νεφέλη=Τυμβίου,
 Στρατηγὸς Ζουμπάρ=Βάλληνας.
 ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ: θὰ δη-
 μοσιευθῶν εἰς τὰς νέας ἀρχαιρε-
 σίας. Ὁ Σύλλογος νῆας διακό-
 πτεται μέχρι 1ης Δεκεμβρίου
 1923.
 Ὁ ἀρχηγὸς ΑΣΣΟΣ ΚΑΡΟ

(ΚΓ'-1798)

Θεοτὴ Μάννας, Μελαγχολικὴ
 Σεληνολόγη, θερμοῦ σᾶς
 ὑποστηρίξω. Σπίγης
 (ΚΓ'-1799)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ κἀρτ
 ποστᾶλ, (ΚΓ'-607): Βραβεῖον
 α') Μυστηριώδης Βαρῶνος, β')
 Σπύργη, γ') Δ. Χατζηκυριακός,
 δ') Φρίξος. Λοιποὺς εὐχαριστῶ.
 I. Καραγεωργής
 (ΚΓ'-1800)

Μπαίνοντας στὸ λαχταριστὸ σα-
 λωνάκι τῆς Διαπλάσεως, χαι-
 ρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα.
 ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ
 (ΚΓ'-1801)

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ
 Στὸ Δημοφῆρισμα
 (ΚΓ'-1802)

Ὅποιος αἰσθάνεται τὴ λεπτότητα
 καὶ κλεινὴ τὸ ψευδώνυμο
 "ΡΟΔΟΠΕΤΑΔΟ", ἄς τὸ ψηφίσῃ.
 (ΚΓ'-1803)

Στὸ Δημοφῆρισμα
 Τῶ ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ
 (ΚΓ'-1804)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Καρ-
 τῶν: Γιώνας, Παχυνάκης, Κα-
 πετάν Καραπλήρης.
 ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ ΑΘΑΝΤΗΣ
 (ΚΓ'-1805)

Διαπλασόπουλα, Ψηφίσατε τὸ
 ὑπέροχον καὶ πατριωτικὸν
 ψευδώνυμον:

"ΕΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ",
 "Ἐχοντας ἐπ' ὄφιν σας τὴν «Ἐνω-
 σιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ». Ἑλληνο-
 παιδες, ἀφήσατε τὰ κόμματα, συμ-
 πτυχθεῖτε καὶ ψηφίσατε ὅλοι ὁμο-
 φωνῶς τὴν: "ΕΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗ-
 ΝΙΣΜΟΥ".
 ΦΑΣΟΥΛΗΣ
 (ΚΓ'-1806)

Ἐπιπλοῦσα Ἐπιπλοῦσα, τὸ μόνον
 μέσον πρὸς συνεννόησιν εἶναι
 νὰ στείλετε Δῖον. Μαῦροι,
 Γατομήτη, εἰσθε μικροὶ ὅσο θέ-
 λετε στοίχημα. Διαπλασόπουλα,
 ἐγγραφεῖτε μέλη στὴν Ἄστυνο-
 ρία» ζητήσατε καταστατικὸ.
 ΝΑΤ-ΠΗΚΕΡΤΩΝ

(ΚΓ'-1807)
 Εἰσερχόμενος εἰς τὴν Διάπλασιν
 χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας.
 ΕΛΕΥΘΕΡΟΦΡΩΝ

(ΚΓ'-1808)
 Τόμος» χάθηκε: Τρομοκράτης=
 Λεντακίης, Ζούβ=Πολέμης.
 Μάγος=Πακαδημητιοῦ, Ἀκλό-
 νητος Βράχος=Μακρῆς. Σὺν τῷ
 χρόνῳ θὰ ἀποκαλύψω ὅλα τὰ
 μέλη τοῦ κρατικοῦ «Τόμου»!
 Α. Π. ΓΟΥΛΑΝΑΡΗΣ
 (ΚΓ'-1809)

Τὸ Τριανταφυλλένιο Μπούκετα
 Προκηρύσσει Διαγωνισμόν Καρ-
 τεχνικῶν Καρτῶν. Βραβεῖον Α')
 Λαχὸς Ἰουλιῶν Βέβη, Β' καὶ Γ'
 τὸ πρῶτον 15 δραχμῶν, τὸ δ.
 δεῦτερον 10 δραχμῶν βιβλίον πο-
 ἐλλογῆ τοῦ βραβευθέντος. Σὺ-
 μετοχὴ 1 δραχ. Προθεσμία δι-
 νος. Δίσις: Nada Βενιζέλου, Ἰ
 Ἀθήνας.

(ΚΓ'-1810)
 Ἰηγηλάτη, ἔχασες τὸ στοίχημα
 ἰδιότη (Σημ. Διαπλ.: Βεβαίω διὰ
 Ραββαῖα, Ζηγκομάς δὲν εἶναι
 Γεωργιλόπουλος, Θανόπουλος.
 Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 (ΚΓ'-1811)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, Στὸ Δη-
 μοφῆρισμα οὐ ὑποστηρίξω
 μὲ ὅλη τὴ δύναμή μου.
 Ἀθῶνα Περιστέρα
 (ΚΓ'-1812)

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπού-
 λες, ἐγγραφεῖτε εἰς τὸν κρα-
 τικόταρον ὄλων τῶν συλλόγων
 «ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ»
 Δίσις: (ΚΓ'-1764).
 (ΚΓ'-1813)

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμόν
 ἀγράφων Καρτῶν, Σαῖτσων,
 Λιγηήματος. Θέμα δ,τι δήποτε.
 Θὰ δοθῶν 4 βραβεῖα: Α') ἕνα
 κἀδρον τοῦ Μπετσίβηη (δρ. 40),
 Β') ἕνα Ἀλμπουμ τοῦ Μανάχου
 (δρ. 30), Γ') ὁ Ροφαῖλος, Λα-
 μαρτίων (δρ. 15), Δ') ἡ Ἐξα-
 δέληφ Λούρα Μ. Πραβῶ (δρ. 10).
 Προθεσμία διμήνη. Δίσις: Η.
 Βεζύρηη, Μακεδονίας 113, Θεσ-
 σῶν (Διὰ Χειμαρῶν).-Χειμαρῶ-
 ρος, Ἑλείζουσα Νεότης.
 (ΚΓ'-1814)

ΣΤΟ Β' ΘΥΛΛΟ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟ-
 ΣΜΟΥ Ο' Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ
 «ΜΑΥΡΗΣ ΣΚΙΑΣ».
 (ΚΓ'-1815)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, Στείλατε
 Δ μου ἕνα διηγηματάκι, τῆς ψυ-
 χῆς σας θύμησι κάποιας νυχτιᾶς
 Μαγιατικῆς στὴν ἔσοχῃ.... Πιάστε
 ἐξοχὴ στοιχημὲνῃ καὶ βγάλετε
 κάποιο παρμυθί... Βραβεῖα
 πολλά. Προθεσμία διμήνη. Σύ-
 στας: (ΚΓ'-1846).-Περιμένον-
 τας: ΠΑΝΟΥΚΛΑ
 (ΚΓ'-1816)

Διαγωνισμοὶ μου Γραμματοσή-
 μων καὶ Μ. Μ. ἀναβάλλονται
 κατὰ μῆνα. Ἀπόρητες, κοιμᾶσαι
 Ἄσπερο. Βουγιωτῆας
 (ΚΓ'-1817)

Ποῖος δὲν θὰ ψηφίσῃ τὸ ψευδὸν
 ὄνυμον ΕΠΑΝΔΣΤΑΤΗΣ
 ΤΟΥ 1922. Ἐ! μιλᾶτε, Δια-
 πλασόπουλα φωνάζετε μὲ μὴ
 φωνή; Ψηφίζομεν τὸν ΕΠΑΝΔ-
 ΣΤΑΤΗΝ ΤΟΥ 1922.